

1. side av mange

100627

OVERRETSSAKFØRER
W. F. K. CHRISTIE
M. N. S.

HAMAR

HAMAR SPAREBANKS GÅRD
STRANDGATEN 15

TELEFONER: } Kontoret . 1814
 } Privat . . . 1312

Herr P O L I T I M E S T E R E N

I V E S T O P L A N D .

Gjøvik.

Anmeldelse på advokat M. Sterri, Gjøvik,

redaktør Torstein Lange, Gjøvik,

journalist Kaare Lange, Gjøvik,

for ærekrænkelse i trykt skrift og mot bedre vidende.

For samtliges vedkommende:

Strl.'s §§ 247 og 248, og Ikrafttrl. § 19, *samt Strl.'s §254*

Subsidiært: Strl.'s § 247, og Ikrafttrl. § 19, *samt Strl.'s §254.*

For redaktør Langes vedkommende såvel principalt som subsidiær

Også Strl.'s §§ 322, 430 og 431.

Anmeldelsen gjelder 3 artikler i bladet "Vestopland",
Gjøvik, de 2 i nr. 239 den 13. oktober 1933, den tredje i
nr. 240 den 14. oktober 1933 (s. 2 a), og for redaktør Langes
vedkommende desuten negtelsen av at indta mit dementi av 13.
oktober 1933 (s. 2 b).

befolkningen til å komme særover før vinteren satte inn for alvor. Lippestad hadde meget liten lyst til å ~~reise~~ påta seg denne oppgaven, men også han så det som en social oppgave som han var nødt til å forestå. Lippestad ga utførlig rapport i regjeringsmøte da han kom tilbake, og det fremgikk av hans rapport, og av de samtaler v. hadde med ham, at han så langt fra hadde sett på sitt arbeide som noen assistanse til tyskerne, at det ~~tvært~~ i mot var gjennomført under stadige rivninger med de tyske myndigheter, og han betretning var full av kritikk mot tyskerne.

Lest opp og godtatt.

9/11-46.

Avhørt i kretsfengslet, Møllergt. 19 som vitne:

Haakon Berge, 30 år, journalist, f.t. i varetektsarrest i avd. A, Møllergt. 19,- foreholdt saken og vitneansvaret,- forklarer:

V. var ansatt som hallomann i Norsk Rikskringkasting fra 10/8-41 til 1/7-43 da han gikk over i Morgenposten som journalist. Han fortsatte imidlertid i sjømannssendingene i kringkastingen.

V. kjenner ikke Lippestad personlig og har aldri snakket med ham. Men gjennom en god venn i det tyske sikkerhetspoliti, SS obersturmführer Hans Prüss, fikk v. rede på at Lippestad ikke var vel anskrevet hos tyskerne. Det var flere godt anskrevne tyskere som betraktet Hagelin som tyskernes fiende nr. 1, Fuglesang som nr. 2 og Lippestad som nr. 3. - V- så en gang våren 1944 en tysk rapport som omhandlet Lippestads forhold. Det var uttalelser som Lippestad hadde kommet med i engere kretser om tyskerne, som igjen var rapportert videre til disse. Uttalelsene var meget tyskfientlige, men v, husker ikke idag hva de gikk ut på i detaljer. V. har ikke sett flere enn denne ene rapport ang. Lippestad, og kjenner ikke ytterligere til hans forhold vis a vis tyskerne,- bortsett fra at det var en almindelig utbredt mening blant tyskerne at Lippestad var en motstander av dem.

Lest opp og godtatt.

00000000

Avhøret av vitnene Guldberg, Holm, Fuglesang og Berge er foretatt av l.betjent Pande alene.

W. Klubb

Harald Paus

flere anledninger at en kunne ikke skyldes på at det ikke var folk å sette i stedet, man fikk i tilfelle ta mindre kvalifiserte folk enn hva man normalt krevet. Det er meget mulig at Lippestad i den anledning har skrevet et brev til v. men det kan han ikke erindre nu.

Lippestad saboterte åpenbart arbeidsinnsatsen, og det ble også kritisert at han ikke praktiserte utskrivningen sosialt rettfærdig. Vestkantungdommen slapp utskrivning. Fylkesfører Holm,s stilling til dette spørsmål kjenner v. ikke til.

Det er mulig at det var på tale å få en slags koordinasjonskomite mellom Socialdepartementet og N.S.H., men noe nærmere kjennskap til dette har v. ikke. Men v. vet at Lippestad ble kritisert for at han viste liten forståelse for N.S.H,s arbeide.

V. husker godt en tale som Lippestad holdt i Sarpsborg i 1942 eller 1943. Han ble sterkt kritisert for denne talen som inneholdt tvil om krigens utfall, og at det var vår oppgave å arbeide for de norske interessene uten hensyn til krigens utfall.

Etter at Lippestad hadde sluttet på organisasjonsavdelingens kontor høsten 1941, viste han seg meget sjelden der, og gjorde praktisk talt intet med arbeidsoppgavene. Dette var også stadig gjenstand for kritikk fra partihold.

Lippestad sto i sterkt motsetningsforhold til tyskerne, og det var en stadig kamp mellom ham og særlig socialabteilung i Reichskommissariatet om arbeidslønningene og en rekke andre sociale spørsmål. Lippestad motsatte seg meget sterkt en rekke tiltak som ble forlangt fra tysk side med henblikk på ivaretagelse av tyske interesser. Og når han først ble tvunget til å gjennomføre noe, var det almindelig kjent blant de øvrige "ministre" at han saboterte. Dette gjalt spesielt arbeidsinnsatsen.

V. fremholder også at han kjenner godt bakgrunnen for Lippestads oppdrag i forbindelse med Finmarksevakueringen. Quisling tok saken opp i et regjeringssmøte og fremholdt at han hadde fått beskjed fra Terboven at det tyske overkommando i Tyskland hadde besluttet å gjennomføre en fullstendig evakuering av Finmark, og praktiseringen av den brente jords taktikk der. Quisling hadde protestert energisk mot dette, men uten resultat. Quisling karakteriserte forholdet med ordene at "det var den største katastrofe i det norske folks historie." Han skildret hva det vilde bety for befolkningen ut fra sine egne erfaringer. Han fremholdt nødvendigheten av at det omgående fra de norske myndigheter side ble truffet foranstaltninger for å hjelpe befolkningen. Han fremholdt at dette var en oppgave for socialdepartementet og politidepartementet, og ga ordre til Lippestad og Jonas Lie at de omgående skulle nordover for personlig å påse at alt ble gjort som kunne gjøres for å hjelpe